

KAPITEL 1 – hvor du møder Magnus og hans virkelig pinlige mor

Her er Magnus. Han er hverken høj eller lav. Sådan helt gennemsnitlig faktisk. Han har store brune krøller og en lille næse med fregner. Du kender ham ikke. Men du kender ham nu alligevel nok på en måde. Eller du kender i hvert fald helt sikkert nogle af de følelser, som Magnus nogle gange har. Han føler nemlig rigtig tit, at noget er pinligt. Faktisk det mest pinlige i hele verden. Og tit handler det om noget med hans mor. Det er ligesom om, hun ikke rigtig synes, at regler er noget, som hun skal overholde.

“Man skal jo kun overholde de regler, man selv er enig i,” kan hun fx finde på at sige. Og det er selvfølgelig også meget sagt på en måde. Men på en måde er det også ret pinligt at have en mor, der bare gør alt muligt, man egentlig ikke må. Hun kan simpelthen være så pinlig, at man får lyst til at bytte hende til en anden mor. Men så alligevel ikke, for hun er også rigtig sød og helt vildt skæg nogle gange. Men tit, så er hun altså pinlig – og så får Magnus nogle tanker, som du sikkert også har nogle gange.

Han tænker: Jeg vil gerne væk fra det her pinlige øjeblik. Kan der ikke komme en hest, som jeg lige kan ride væk på? Eller bare et æsel? Eller kunne der måske komme en luftballon, jeg lige kunne flyve væk i? Eller endnu bedre: Kunne der komme

en megasej fodboldspiller, fx Ronaldo, og give high five og sige ‘kom så Magnus, nu skal vi til fodbold’, så alle de andre kunne se, at selvom man har en mega pinlig mor, så er man stadig sådan ok sej. I hvert fald sej nok til Ronaldo’.

Måske har du ikke en pinlig mor, og så tænker du måske: ‘Tag det lige roligt Magnus. Så slemt kan det da ikke være’. Men det kan det. Fx er det ret slemt – det, der sker lige om lidt. Lige nu bliver Magnus hentet fra SFO’en. Det er sådan set fint nok, selv om han godt selv kan gå hjem. Men lige om lidt sker der noget virkelig dårligt. De er på vej over legepladsen for at gå hjem, da hans mor peger på alt det gamle skrammel, som pedellen har sat ud til storskrald.

Hun råber begejstret: “Magnus, hvor heldig har man lige lov til at være?”

Magnus’ mor elsker nemlig

ting. Især gamle ting. Især gammelt skrammel. Og hun synes ikke, at man kan få nok af det.

“Det kan da godt være, at vi kun bor to hjemme hos os Magnus, men derfor er det jo stadig godt at have 23 stole,” kan hun fx finde på at sige.

Magnus forstår bare ikke helt hvorfor. Man kan jo kun sidde på en stol af gangen. Medmindre man kan købe en pille, der gør, at man pludselig får 23 numser. Og hvis man kunne, tvivler Magnus på, at nogen ville have lyst til at spise den pille.

“Det kan godt være, vi kun er to, der sover hjemme hos os, men derfor er det stadig meget godt at have otte senge. Man ved jo aldrig, hvornår der lige kommer seks personer mere og sover,” kan hun også finde på at sige.

Magnus kan kun huske en enkelt gang, hvor der har sovet mere end én ekstra. Det var dengang, mormor kom på besøg fra Jylland og havde en veninde med.

“Det kan godt være, man kun har brug for én skoletaske, men man ved jo aldrig, hvornår man får lyst til en anden. Så det er sådan set helt fint at have 12 forskellige at vælge imellem. Så længe det er genbrug,” sagde hun forleden.

Men Magnus ved godt, at hun hellere skulle have sagt 21 skoletasker, for det er længe siden, at der kun hang 12 skoletasker på døren ude i opgangen. Og efter loppemarkedet i weekenden kommer der nok nogle flere til.

“Hent lige cykelvognen,” siger mor og giver Magnus cykelnøglen.

“Vi skal da helt klart lige have noget af det med hjem, hva’?”

Tænk engang, at nogen vil smide det ud. Det er jo SLET ikke til at forstå. Tag nu bare denne her gamle stol. Jeg kan da godt se, at den mangler et ben,” siger mor og hiver den begejstret op af skrotbunken. “Men det er jo kun ét ud af fire ben. Så det er jo næsten ubetydeligt.”

Og så sætter mor den trebenede stol til side – desværre lige over for de store drenge, der spiller fodbold. Og det er ikke engang det værste. Det værste er, at når de kommer hjem, så går det op for mor, at der ikke er plads til tingene oppe i lejligheden, og så stiller hun dem nede i opgangen, indtil hun har fået gjort plads til dem. Og nogle gange tager det flere dage, og så bliver de andre i opgangen noget trætte af hende.

Magnus har ikke hentet cykelvognen endnu, som mor havde bedt ham om. Han kommer ikke til at hente den frivilligt.

“Jeg tror nok, jeg er nødt til at komme hjem. Jeg har det simpelthen, som om jeg skal kaste op,” lyver han.

Og så er skralde-scenariet undgået for denne gang. ‘Bare storskraldsbilen når at hente bunken inden i morgen,’ tænker Magnus. ■

Spørgsmål til teksten

■ Magnus synes, det er pinligt, at hans mor godt kan lide gammelt skrammel. Hvorfor tror I, at han synes det?

■ Hvis nu der havde været mange forældre henne for at hente storskrald i skolegården – tror I så, det ville have været lige så pinligt for Magnus?

